

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **O. K.**, nar. X, státní příslušnost T. r.
bytem X
zastoupen JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem,
se sídlem Joštova 4, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2022, č. j. OAM-686/ZA-ZA11-ZA16-R2-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o opakovaně podané žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. V případě žalobce se jedná v pořadí o třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. V případě první žádosti ze dne 16. 9. 2022 žalovaný řízení zastavil dle § 25 odst. j) zákona č. 325/1999

Sb., o azylu, neboť žalobce svévolně opustil Přijímací a pobytové středisko Zastávka. Druhou žádost ze dne 7. 4. 2021 žalovaný zamítl s tím, že jeho rozhodnutí bylo potvrzeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 5. 2022 ve věci sp. zn. 22 Az 44/2021. Kasační stížnost proti rozsudku zdejšího soudu byla následně odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2022 ve věci sp. zn. 6 Azs 118/2022.

3. V nyní projednávané věci žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce sdělil naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Turecka opětovně vrátit jako v předchozích řízeních. K obavě z trestního stíhání odkázal žalovaný na předchozí posouzení. Dále ke třetí žádosti uvedl, že z kontaktů žalobce s osobami z Turecka nevyplývá, že by mu ve vlasti mělo hrozit zahájení oficiální trestního stíhání, ani že by měl být vystaven závažné újmě. Důvody žalobce jsou založené na jeho ničím nepodložených domněnkách. Zároveň žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své opakované žádosti žádné nové skutečnosti, které by se týkaly změny situace v zemi jeho původu, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do Turecka. S odkazem na zprávu IOM z března 2021 dospěl k závěru, že nedošlo od doby meritorního posouzení předchozí žádosti v srpnu 2021, resp. od doby ukončení řízení před zdejším soudem v červnu 2022, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost dle § 11 a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Ze zpráv ČTK nevyplývá, že by v zemi původu žalobce došlo od srpna 2021 k zásadní změně z hlediska obecné bezpečnosti či politické situace, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
4. V napadeném rozhodnutí uvedl, že vycházel ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) „Turecko – přehled situace v Turecku, březen 2021“, z informace OAMP „Turecko – Politická a bezpečnostní situace v zemi, červenec 2022“ a ze zprávy ČTK ohledně vývoje turecké inflace ze dne 3. 8. 2022.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. V podané žalobě namítl žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Odkázal na obsah své žádosti s tím, že jím uváděné důvody jsou podřaditelné pod § 12 zákona o azylu a že nadále spatřuje nebezpečí pro svou osobu i z hlediska dalšího postupu tureckých úřadů v případě jeho nuceného návratu. Posouzení podmínek navrácení stěžovatele je podle něj provedeno neúplně a nedostatečně. Závěry o hrozícím nebezpečí vážné újmy nemají oporu v provedených důkazech o situaci v Turecku. Nepřezkoumatelný je dle žalobce i způsob, jakým se žalovaný vypořádal s podklady pro vydání rozhodnutí. Jediný podklad, který označil ve svém rozhodnutí, je zpráva IOM popisující stav v roce 2020, která je ale irelevantní, neboť je více než dva roky stará. Vztah ke kurdské národnosti prochází dynamickými změnami k horšímu a v souvislosti s posílením politického vlivu Turecka po zahájení války na Ukrajině se posiluje vůči kurdským organizacím a kurdské menšině jak tlak členských států NATO, tak i tlak na tureckém území. Žalovaný si tedy neopatrnil žádný relevantní důkaz o tom, že v Turecku nedošlo od prvního řízení k žádným změnám.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobcem předložené důvody byly posouzeny v předchozím řízení a negativní rozhodnutí žalovaného obstálo. Na předchozí rozhodnutí žalovaný i odkázal. Napadené rozhodnutí podle něj vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, k podkladům řízení se žalobce nijak nevyjádřil ani nenavrhl jejich doplnění. Nynější námitky jsou podle něj účelové, jestliže podle žalobce dochází ke zhoršování situace Kurdů v průběhu posledních let, musel žalobce mít tyto informace již

v průběhu řízení, nicméně je nedoložil a nečiní tak ani v žalobě. K situaci kurdské menšiny odkázal na přetrvávající judikaturu správních soudů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
8. Žaloba *není důvodná*.
9. Krajský soud úvodem předesílá, že v tomto řízení soud nezkoumá otázku, *zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany*. Žalobce podal třetí žádost o mezinárodní ochranu. Úkolem krajského soudu proto bylo pouze přezkoumat, zda žalovaný tuto opakovanou žádost správně vyhodnotil jako nepřipustnou a zda ji místo toho neměl znovu věcně posoudit.
10. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Při hodnocení, zda je opakovaná žádost přípustná, musí žalovaný posoudit, zda (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
12. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Uvedl, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu existence možných nových skutečností a zjištění jak z pohledu azylu, tak z pohledu doplňkové ochrany. V této souvislosti upozornil, že i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či důvody, může splňovat podmínku přípustnosti, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany *zásadním způsobem* změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz bod 18 citovaného rozsudku).
13. Rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (bod 19 citovaného rozsudku).
14. Pokud jde o první podmínku uvedenou v předchozím odstavci, co se týče rozsahu skutečností uvedených v žalobě, žalovaný se touto otázkou zabýval a srovnal důvody nynější a předcházející žádosti. Soud i při srovnání se svým předchozím rozhodnutím ve věci sp. zn.

22 Az 44/2021 shledal, že žádné nové skutečnosti nebo zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany žalobce neuváděl ani před žalovaným, ani před soudem. K této otázce se jasně a přezkoumatelně vyjádřil žalovaný na str. 3–4 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud nad rámec uvedeného srovnal i žalobu podanou ve věci sp. zn. 22 Az 44/2021 a nyní podanou žalobu, aby ověřil, zda s v nyní podané žalobě nenacházejí nová skutková tvrzení, a dospěl k závěru, že body 2., 3., 5 a 6. původní žaloby a body 1., 3., 5. a 6. nynější žaloby jsou prakticky totožné. Bod 2. v současné žalobě zcela chybí, bod 4. je fakticky taky stejný a v bodu 6. obou žalob žalobce dokonce opakuje stejnou chybu, kdy v žalobě proti rozhodnutí správního *orgánu* namítá, že závěry správního *soudu* o skutkovém základu věci nemají oporu v provedeném dokazování. Obě žaloby se tedy fakticky liší pouze v bodu 7., který se nicméně v obou žalobách týkal otázky situace v zemi původu.

15. Jinými slovy ani při srovnání obsahu soudního přezkumu, ani při srovnání předcházejícího a nyní napadeného rozhodnutí (spolu s opakovanou žádostí), neshledal soud, že by žalobce uváděl jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany.
16. Pokud jde o druhý požadavek, ten souvisí s naplněním prvního uvedeného. Jestliže žalobce žádné nové okolnosti neuvedl, nemůže být naplněn ani druhý požadavek judikatury NSS.
17. Soud neopomněl, že ve své žádosti zmiňoval žalobce možnost, že by mu ve vlasti mělo hrozit zahájení oficiální trestního stíhání a že by měl být vystaven závažné újmě, což má vyplývat z kontaktů žalobce s osobami z Turecka. Tyto důvody nicméně žalobce blíže nekonkretizoval a nepodložil. Zároveň z jeho žádosti neplyne, že by se mělo jednat o skutečnosti, které by nemohl uplatnit již v předchozí žádosti. Neuvádí žádné datum, kdy měly proběhnout kontakty s osobami z Turecka. Žalobce nicméně neprokázal, že by tyto skutečnosti nemohl uplatnit v přecházejícím řízení. Důvody uplatněné v žádosti o mezinárodní ochranu hodnotil soud s ohledem na § 12 a § 14a azylového zákona, i když samotná žaloba výslovný odkaz na kontakty ze země původu žalobce neobsahuje. Přesto s ohledem na charakter řízení o opakovaně podané žádosti o mezinárodní ochranu dospěl k závěru o jejich nedůvodnosti.
18. Klíčová je tedy otázka naplnění třetího požadavku na rozhodnutí o nepřipustnosti opakované žádosti, tj. posouzení toho, zda v Turecku nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tomuto bodu se žalovaný ve svém rozhodnutí taktéž věnoval, viz str. 4 napadeného rozhodnutí. Soud musí uznat, že sada důkazů, které si žalovaný opatřil, mohla být jistě podstatně obsáhlejší a podrobnější, nicméně zrušení žalobou napadené rozhodnutí z tohoto důvodu by bylo čistým formalismem. Není pravdou, že žalovaný vycházel pouze ze zprávy IOM, vycházel totiž i z vlastních zjištění OAMP ohledně bezpečnostní situace v Turecku, která byla datována k červenci 2022. Samotná tvrzení žalobce ohledně zhoršení situace Kurdů v Turecku jsou zcela obecná a postrádají jakoukoliv konkrétní oporu. Naopak soud nemůže pominout to, že správní soudy setrvale i v současnosti konstatují, že z informací o Turecku, se kterými žalovaný obvykle i v jiných případech pracuje, plyne, že samotná kurdská etnicita bez dalšího není důvodem pro udělení azylu. Nelze totiž tvrdit, že by každý Kurd čelil po návratu do Turecka pronásledování. (shodně viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019 č. j. 2 Azs 75/2019–46, ze dne 8. 4. 2021 č. j. 1 Azs 13/2021–25, ze dne 3. 3. 2022 č. j. 9 Azs 228/2021–26, nebo ze dne 14. 6. 2022, č. j. 6 Azs 118/2022–20, případně aktuálně ze dne 2. 3. 2023, č. j. 1 Azs 256/2022–29). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dlouhodobě uznává, že Kurdové v Turecku čelí nesnáším. Ty

ale bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování podle § 12 nebo vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Naopak azylově významné jsou typicky až obavy (např. z pronásledování) politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (srov. usnesení ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022–35, bod 12, a judikaturu tam citovanou, případně usnesení ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022–33; k problémům politicky aktivních Kurdů např. rozsudek ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020–35, body 13–14, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019–57, body 36–38).

19. Lze proto konstatovat, že žalobce nesplnil podmínky pro opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný postupoval správně, pokud jeho opakovanou žádost posoudil jako nepřijatelnou a řízení o ní zastavil, byť soud souhlasí se žalobcem v tom, že ke shromáždění podkladů pro své rozhodnutí mohl žalovaný přistoupit důkladněji zvláště v situaci, kdy sám má mnohem širší paletu důkazních prostředků k dispozici, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 31. 5. 2023

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce